

Minula so leta in izpremenilo se je življenje pri Dolanovih. Jožek je odšel daleč v Ameriko; morda bo imel isto usodo kot njegov oče; morda bo tudi on našel smrt v globokem rudniku. Bog ga varuj in mu daj srečo in blagoslov! Karolina se je omožila na kočo in se pohvali, da se ji godi dobro. Seveda, saj sirota ni nikoli okusila dobrot in ne ve, kaj je dobro; zato se pohvali že, če ji ni preveč hudo. Teta Marijana je umrla. Pokopali so jo prav blizu matere. Pa tudi na Dolanove matere grobu ni več tako. Prekopali so jo že. Tudi beli križec ne stoji več, ampak lep, velik železen križ; denar zanj je poslal Jožek iz Amerike.

Pa tudi v Gorenji vasi ni več po starem. Teta in stric sta se že postarala, Janko pa je odšel v mesto študirat. Kadar pa je na počitnicah doma, rada obiščeta z materjo grob Janezov in se spominjata žalostne povesti treh sirot.

Bogumil Gorenjko.

Zima in otroci.

Iz gradu ledenega
daleč sem od severa
starka zima je prišla:

„Hej otroci! Zdaj sem jaz
k vam prišla, he, malo v vas,
z mano prišel brat je mraz!
Skrijte se brž na peči,
da ne zmrznete mi vsi,
oj otroci zmrzli vi!“

„Kaj bi mi se skrivali?
Vsi imamo kučnice,
vsi debele suknjice,
gorke kape-polhovke,
v polhovkah pa mraza ni!

Hitro, hitro po sani,
snežca je že dve pedi!
Kaj bi mi se skrivali?“

Bogumil Gorenjko.

Zlato pero.

Pa oj, če petelin vrh cerkve
naenkrat bi oživel,
s perutmi in repom zamahnil
in če bi zapel — —

In če bi iz repa se zlatega
pero izpulilo vsaj eno,
in palo če doli sè stolpa bi
vse zlato pero, aj rumeno!

Brž tekel bi Jurček dol k cerkvici,
da zlato pero bi si vjel,
in ga za klobuček zeleni
za trak bi ga drobni pripel.

In tekel s peresom za trakom
po cesti čez belo bi vas —
in ukal in vriskal veselja
čez polja in gore naglas.

Cvetko Gorjančev.

